

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Agata Chyczewska

przy udziale Prokuratora Rejonowego G. w G.

po rozpoznaniu w dniach 12 maja 2017r., 2 czerwca 2017r., 24 sierpnia 2017r. i 18 stycznia 2018r. na rozprawie w sprawie:

1. **M. K. (1)**, s. A. i M. z domu Z., ur. (...) w G., PESEL (...)
2. **P. (...)**, s. S. i R. z domu T., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 20 grudnia 2014 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wybitciu szyby w oknie, dokonali włamania do pomieszczenia warsztatowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci dwóch sztuk akumulatorów m-ki J. o łącznej wartości 800 zł na szkodę A. K. – ojca M. K. (1), przy czym M. K. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 07.12.2011r. do 07.12.2013r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.03.2011r. sygn. akt II K 1681/10 za p-stwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. ,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. zaś wobec M. K. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto M. K. (1) o to, że:

2. w okresie od 30 grudnia 2014r. do 31 grudnia 2014r. w G. po uprzednim podważeniu okna w pomieszczeniu gospodarczym dokonał włamania do w/w pomieszczenia skąd zabrał w celu przywłaszczenia chłodnicę miedzianą do sztaplarki o wartości 300 zł czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 07.12.2011r. do 07.12.2013r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.03.2011r. sygn. akt II K 1681/10 za p-stwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w okresie od 31 grudnia 2014r. do 1 stycznia 2015r. w G. dokonał włamania po uprzednim zdemontowaniu listwy z drzwi i wyjęciu szyby wszedł do pomieszczenia kuchennego skąd zabrał w celu przywłaszczenia rzecz w postaci blendera m-ki P., czajnika elektrycznego z filtrem, alkoholu oraz ubrań tj. płaszczy, kurtek, swetrów i innych rzeczy – mienie o łącznej wartości 540 zł – czym działał na szkodę ojca A. K., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 07.12.2011r. do 07.12.2013r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.03.2011r. sygn. akt II K 1681/10 za p-stwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie przepisów kodeksu karnego obowiązujących do dnia 30.06.2015r.

orzeka

I. oskarżonego **P. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który kwalifikuje z art. 279 § 1 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w punkcie I (pierwszym) wyroku kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. oskarżonego **M. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, stanowiących występki określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonych kosztami sądowymi: wydatkami w kwotach po 90zł (dziewięćdziesiąt złotych) oraz opłatą w wysokości 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych) od oskarżonego P. M. (1) i 600 (sześćset złotych) od oskarżonego M. K. (1).

Sygn. akt: X K 516/15

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy całości wyroku wobec oskarżonego M. K. (1), Sąd ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie co do tego oskarżonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. zamieszkiwał wraz z H. L. (1) w G. przy ul. (...), tam też miała miejsce siedziba jego firmy transportowej i pomieszczenia warsztatowe. M. K. (1) jest synem A. K., zamieszkiwał z nim i posiadał klucze do drzwi wejściowych do domu mieszkalnego oraz do bramy.

W dniu 19 grudnia 2014r. A. K. z pomieszczenia warsztatowego około godz. 9.00 wydawał pracownikowi olej silnikowy, a następnie zamknął to pomieszczenie. M. K. (1) nie posiadał klucza do tego pomieszczenia.

W dniu 20 grudnia 2014 roku M. K. (1) i P. M. (1), po uprzednim wybiciu szyby w oknie, dokonali włamania do tego pomieszczenia warsztatowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci dwóch sztuk akumulatorów marki J. o łącznej wartości 800 zł. M. K. (1) i P. M. (1) kontaktowali się telefonicznie zarówno przed zdarzeniem jak i po. Skradzione akumulatory zostały następnie przez nich sprzedane na złomowcu przy ul. (...) za kwotę 160 zł, P. M. (1) otrzymał z tej kwoty 50 zł tytułem zwrotu wcześniejszego długu.

Dowody: zeznania świadków: A. K. k. 42-3, 12-14, 18-20, 46-47, 51-52, 84-86, 140-142, 161-164, 345-350, 352; H. L. (1) k. 15-17, 143-145, 350-351, 352, protokół oględzin k. 5-6, protokół oględzin k. 38-43, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) k. 62-65, 85-86, 453-454, wyjaśnienia P. M. (1) k. 69-72, pokwitowania przyjęcia odpadów metali k. 56, 87, dokumentacja fotograficzna k. 93.

W okresie od 30 grudnia 2014r. do 31 grudnia 2014r. po uprzednim podważeniu okna w pomieszczeniu gospodarczym w budynku mieszkalnym przy ul. (...) M. K. (1) dokonał włamania do tego pomieszczenia, skąd zabrał w celu

przywłaszczenia chłodnicę miedzianą do sztaplarki o wartości 300 zł, która była własnością jego ojca A. K.. Pomieszczenie to było zamykane na klucz, M. K. (1) nie posiadał do niego klucza.

Dowody: zeznania świadków: A. K. k. 42-3, 12-14, 18-20, 46-47, 51-52, 84-86, 140-142, 161-164, 345-350, 352; H. L. (1) k. 15-17, 143-145, 350-351, 352, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) k. 62-65, 85-86, 453-454, wyjaśnienia P. M. (1) k. 69-72, dokumentacja fotograficzna k. 93.

Następnie w okresie od 31 grudnia 2014r. do 1 stycznia 2015r. w G. M. K. (1) dokonał włamania po uprzednim zdemontowaniu listwy z drzwi i wyjęciu szyby, a następnie wszedł do pomieszczenia kuchennego, skąd zabrał w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci blendera m-ki P., czajnika elektrycznego z filtrem, alkoholu oraz ubrań tj. płaszczy, kurtek, swetrów i innych rzeczy o łącznej wartości 540 zł, które należały do jego ojca A. K.. Pomieszczenie to było zamykane na klucz, M. K. (1) nie posiadał do niego klucza.

Dowody: zeznania świadków: A. K. k. 42-3, 12-14, 18-20, 46-47, 51-52, 84-86, 140-142, 161-164, 345-350, 352, 455-456; H. L. (1) k. 15-17, 143-145, 350-351, 352, 457-458, częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) k. 62-65, 85-86, 453-454, wyjaśnienia P. M. (1) k. 69-72.

Po dokonaniu w/w kradzieży z włamaniem M. K. (1) informował ojca, że skradzione przedmioty mogą zostać przez niego odzyskane po dokonaniu zapłaty, nie określał jakiej kwoty. Pokrzywdzony się na to nie zgadzał. Rzeczy te nie zostały ostatecznie odzyskane przez A. K..

Dowody: zeznania świadków: A. K. k. 42-3, 12-14, 18-20, 46-47, 51-52, 84-86, 140-142, 161-164, 345-350, 352; H. L. (1) k. 15-17, 143-145, 350-351, 352.

M. K. (1) i P. M. (1) zostali zatrzymani w dniu 2 stycznia 2015r. W wyniku przeszukania osobistego oraz miejsca ich zamieszkania nie ujawniono rzeczy pochodzących z przestępstwa.

Dowody: protokół zatrzymania k. 21-22, 31-32, protokół przeszukania k. 23-24, 33-37

W okresie od 07.12.2011r. do 07.12.2013r. M. K. (1) odbywał karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.03.2011r. w sprawie o sygn. akt II K 1681/10 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Dowody: odpis wyroku k. 1134-135,

Słuchany dwukrotnie w charakterze podejrzanego M. K. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów, przyznał się do ich popełnienia i złożył wyjaśnienia.

Słuchany w roku rozprawy głównej w charakterze oskarżonego M. K. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i nie przyznaje się do ich popełnienia i złożył wyjaśnienia zaprzeczając swojemu sprawstwu.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) k. 62-65, 85-86, 453-454.

M. K. (1) ma wykształcenie średnie, jest z zawodu magazynierem - sprzedawcą. Jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie pracuje i nie osiąga dochodów, w czasie osadzenia pracował społecznie. Był leczony psychiatrycznie, odwykowo nie leczył się. Był uprzednio kilkakrotnie karany.

Biegli psychiatrzy stwierdzili, że M. K. (1) nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. W inkryminowanym czasie nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jest osoba uzależnioną od kilku substancji psychoaktywnych – zespół uzależnienia

mieszanego (alkohol, narkotyki, tabletki uspokajające,, nasenne i przeciw lękowe). Ma cechy zaburzonej osobowości z odchyleniami w sferze emocji i charakteru.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 452, karta karna k. 434-435 odpisy wyroków k. 119-121, 1223-124, 126-128,130-131, 134-135, opinia sądowo psychiatryczna k. 230-234.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego M. K. (1) odnośnie przypisanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd głównie w oparciu o zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1), częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) oraz zebrane w sprawie dokumenty.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania świadków A. K. i H. L. (2) – pokrzywdzonego i jego partnerki. Oceny tych zeznań Sąd dokonał ze szczególną ostrożnością, albowiem pokrzywdzonego łączą z oskarżonym bliskie więzy rodzinne. Fakt ten jednak nie miał zdaniem Sądu wpływu na treść składanych przez niego zeznań. Zauważyć bowiem należy, iż początkowo zarówno pokrzywdzony jak i H. L. (1) wskazali, że nie wiedzą kto jest sprawcą włamań, dopiero po rozmowach z synem i przejrzaniu zawartości jego telefonu, wskazali na niego jako sprawcę. Oboje świadkowie byli wielokrotnie słuchani, ich relacje są konsekwentne, jednobrzmiące i spójne ze sobą. Świadkowie dokładnie, szczegółowo i chronologicznie podawali fakty. Skradzione rzeczy opisywali jednoznacznie, określali dokładnie czas kiedy widzieli rzeczy ostatni raz i kiedy zauważyli ich brak, nadto A. K. sprecyzował co do kuchenki mikrofalowej, że nie została ona skradziona, co wskazuje, że nie chciał nadmiernie obciążać oskarżonego. Nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które wskazywałyby, że świadkowie podawali nieprawdę. Wręcz przeciwnie, ich relacja znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach P. M. (1) oraz M. K. (1) w części, w jakiej uznane zostały one za wiarygodne, a także w pozostałym materiale dowodowym w postaci dokumentacji fotograficznej oraz oględzinach zawartości telefonu oskarżonego M. K. (1) i dowodach przyjęcia złomu ze skupu złomu. Zeznania świadków były składane spontanicznie i szczerze, świadkowie opisali znane im fakty, wprost sygnalizowali brak wiedzy i niepamięć, a nadto nie oceniali zachowania oskarżonego, co zwiększa ich wiarygodność. Relacje te są spójne i logiczne, korespondują z pozostałymi wiarygodnymi dowodami. Sąd dał im wiarę w całości.

Przechodząc do omówienia zeznań R. G. i K. K. – funkcjonariuszy policji, którzy odbierali wyjaśnienia od oskarżonego M. K. (1), Sąd uznał je za w całości wiarygodne. Świadkowie wprawdzie nie mieli wiedzy na temat zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem, a zatem ich zeznania nie były przydatne dla rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, jednak w sposób kategoriyczny i jednoznaczny opisał okoliczności dotyczące odbierania wyjaśnień od oskarżonego, sporządzenia protokołu z tych czynności i jego podpisania przez oskarżonego, co miało znaczenie przy ocenie wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie. Świadkowie są funkcjonariuszami policji, nie znali prywatnie oskarżonego, nie utrzymywali z nim żadnych kontaktów prywatnych i nie byli z nim skonfliktowani. Nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że chcieli pogorszyć sytuację procesową oskarżonego i złożyć zeznania dla niego niekorzystne.

Za wiarygodne Sąd ocenił także wyjaśnienia oskarżonego P. M. (1), który przyznał się do stawianego mu zarzutu i opisał sytuację pierwszego włamania w sposób spójny z powyżej przedstawionym i omówionym materiałem dowodowym. Wersja oskarżonego jest również spójna z wyjaśnieniami M. K. (1) składanymi w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony opisał sytuację wyraźnie określając jaką rolę pełnił każdy z oskarżonych, wskazał kto jakie czynności podejmował, nie próbował nadmiernie obciążać oskarżonego M. K. (1).

Zeznania świadków W. C. i J. S. Sąd pominął, albowiem świadkowie nie mieli żadnej wiedzy na temat zdarzeń.

Świadkowie M. P. i J. Ś. odmówiły składania zeznań.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych osobopoznawczych, danych o karalności, odpisów wyroków, protokołów zatrzymania, przeszukania i oględzin, dokumentacji

fotograficznej i dowodów przyjęcia odpadów do skupu. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych w zakresie, w jakim zostały uznane za wiarygodne, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności wydanej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego. Wskazana opinia nie budziła w ocenie Sądu wątpliwości. Została ona sporządzona przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Zaprezentowane zaś wnioski są logiczne i jednoznaczne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności i zostały sformułowane w sposób jasny. Z tych względów Sąd uznał ją za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na jej podstawie.

W świetle powyższych rozważań należało uznać wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego za wiarygodne. Oskarżony słuchany dwukrotnie konsekwentnie przyznawał się do dokonania trzech włamań, pierwszego wspólnie z P. M. (1), opisał ze szczegółami w jaki sposób do tego doszło, przy czym wersja oskarżonego znajduje potwierdzenie w pozostałym, powyżej omówionym wiarygodnym materiale dowodowym. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż oskarżony zakwestionował swoje sprawstwo dopiero w toku rozprawy, przy czym ograniczył się jedynie do zaprzeczenia swojemu sprawstwu i zakwestionowania prawidłowości sporządzonych protokołów odebrania od niego wyjaśnień kwestionując oryginalność swoich podpisów. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie zostały jednak potwierdzone przez funkcjonariuszy policji, którzy pamiętali okoliczności sporządzania powyższych protokołów, potwierdzili, że wyjaśnienia zostały spisane zgodnie z treścią wypowiedianą przez oskarżonego dobrowolnie, po ich spisaniu osobiście nakreślił on podpisy na protokołach, nie kwestionował wówczas ich treści i sposobu sporządzenia. Tak złożone wyjaśnienia Sąd ocenił zatem jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony i nie dał im wiary.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w każdym z trzech przypadków wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej w przepisie art. 279 § 1 k.k. podlega ten, kto kradnie z włamaniem. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony M. K. (1) w dniu 20 grudnia 2014 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. (1), po uprzednim wybiciu szyby w oknie, dokonali włamania do pomieszczenia warsztatowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci dwóch sztuk akumulatorów m-ki J. o łącznej wartości 800 zł na szkodę A. K., w okresie od 30 grudnia 2014r. do 31 grudnia 2014r. w G. po uprzednim podważeniu okna w pomieszczeniu gospodarczym dokonał włamania do w/w pomieszczenia skąd zabrał w celu przywłaszczenia chłodnice miedzianą do sztaplarki o wartości 300 zł czym działał na szkodę ojca A. K. oraz w okresie od 31 grudnia 2014r. do 1 stycznia 2015r. w G. dokonał włamania po uprzednim zdemontowaniu listwy z drzwi i wyjęciu szyby wszedł do pomieszczenia kuchennego skąd zabrał w celu przywłaszczenia rzecz w postaci blendera m-ki P., czajnika elektrycznego z filtrem, alkoholu oraz ubrań tj. płaszczy, kurtek, swetrów i innych rzeczy – mienie o łącznej wartości 540 zł – czym działał na szkodę ojca A. K., a zatem każdorazowo wypełnił znamiona w/w przestępstwa.

Ponadto kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu należało uzupełnić o przepis art. 64 § 1 k.k. Stosownie do treści art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przesłanki, o których mowa powyżej, zostały w niniejszej sprawie w całości spełnione. Ustalono bowiem, iż M. K. (1) był wielokrotnie karany sądownie. Wydano wobec niego między innymi wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 23.03.2011r. sygn. akt II K 1681/10, którym skazano go na karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. Karę tą M. K. (1) odbywał

w okresie od 07.12.2011r. do 07.12.2013r. Tym samym spełnione zostały wszystkie warunki opisane w art. 64 § 1 kk, co uzasadniało uwzględnienie recydywy w kwalifikacji prawnej czynów M. K. (1), jak i w podstawie wymiaru kary.

Zaznaczyć przy tym należy, iż Sąd stwierdził, że przypisane M. K. (1) w pkt. III wyroku czyny, z których każdy zakwalifikowano z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. – popełnione zostały bowiem niewątpliwie w podobny sposób oraz w krótkim odstępie czasu (kilo dni), a co do żadnego z tych czynów nie zapadł wcześniej wyrok.

Przed przejściem do omówienia wymiaru kary oraz innych konsekwencji prawnych czynów przypisanych oskarżonemu, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego tych występków zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonych w obu stanach prawnych jest tożsama - zagrożenie karne przewidziane w przepisach stanowiących podstawę ich skazania i wymierzenia im kary jest bowiem identyczne. Mając jednak na uwadze, iż zmieniły się zasady warunkowego zawieszenia wykonywania kary pozbawienia wolności (co miało znaczenie przede wszystkim dla oskarżonego P. M. (1)), zastosował ustawę karną obowiązującą przed wskazaną nowelizacją jako korzystniejszą dla oskarżonych.

Rozważając kwestię kary dla M. K. (1) za tak opisane przestępstwo, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Zgodnie z brzmieniem przepisu stanowiącego podstawę skazania M. K. (1) za przypisany mu czyn, podlegał on karze pozbawienia wolności od roku do lat 15 (z uwagi na treść art. 64 § 1 k.k.). Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k., Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego będzie kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczona z uwagi na treść art. 33 § 2 k.k. kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda z nich. Za jedyną okoliczność łagodzącą uznano fakt, iż szkoda wyrządzona przez oskarżonego nie była wysoka. W ocenie Sądu na niekorzyść oskarżonego przemawiała zaś okoliczność, iż działał on w pełni umyślnie – w sposób planowy i z góry przemyślany. Okolicznością obciążającą M. K. (1) stanowi nadto fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności. Nie bez znaczenie pozostawał w tym względzie fakt, iż oskarżony podobnie, jak w wypadku przestępstwa, które przypisano mu niniejszym wyrokiem, wcześniej dopuszczał się wyłącznie występków przeciwko mieniu. Co więcej, w ramach niniejszej sprawy M. K. (1) działał w warunkach powrotu do przestępstwa, co przemawia za uznaniem go za osobę w wysokim stopniu zdemoralizowaną. Nadto dział z niskich pobudek, w celu uzyskania korzyści majątkowej, zaś pokrzywdzonym był jego ojciec. Wobec takich okoliczności kara pozbawienia wolności orzeczona względem M. K. (1) nie może być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie – za rażąco surową.

Nadto Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 90 złotych tytułem wydatków, a także obciążył ich opłatą w kwotach 580 zł od P. M. i 600 zł od M. K.. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżeni są młodzi, w pełni sił, nie mają nikogo na utrzymaniu, mogą podjąć pracę zarobkową, zaś wskazane koszty i opłaty nie są wysokie, zatem ich poniesienie nie będzie stanowiło dla nich zbytniego obciążenia.